

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 129.151 van 11 maart 2004
in de zaak A. 121.681/XIV-10.193.**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat P. MEULEMANS,
 kantoor houdende te 2800 MECHELEN,
 Koningin Astridlaan 143

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beide van Kazachse nationaliteit, op 28 mei 2002 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2002 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partijen op dezelfde dag hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 6 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van Adjunct-adviseur G. DESNIJDER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX en zijn echtgenote XXX, beide van Kazachse nationaliteit, komen in België binnen op 6 augustus 2000 waar zij zich op 7 augustus 2000 vluchteling verklaren.

1.2. Op 27 december 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 29 april 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 december 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen waarvan de motivering luidt als volgt:

Wat XXX betreft:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, Kazachs staatsburger van Russische origine, verliet Kazachstan op 31 juli 2000. Op 7 augustus 2000 kwam u in België aan waar u nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u in Kazachstan problemen kende omwille van uw Russische etnie. Voor 23 februari 2000 was u het slachtoffer van racisme en discriminatie omwille van uw Russische origine. Eind februari 2000 startte u een eigen winkel. Op 5 juli 2000 kwamen drie Kazachen binnen die vodka en sigaretten ter waarde van 3.000 Tenge meenamen. Ze betaalden u slechts 100 Tenge. U maakte hen erop attent waarna er een handgemeen ontstond. Ze verweten u dat u als

Rus niet meer als 100 Tenge kreeg en dat u op hun gebied woonde. Daarop vertrokken ze met de goederen. 's Avonds ging u met uw broer naar de ROVD van Oktaberski. Toen u daar aankwam herkende u één van de agenten als één van de drie aanvallers. U vertrok er onmiddellijk en ging naar de Centrale ROVD. U diende daar effectief klacht in tegen de agent die u had herkend. U hoorde hier niets meer van en toen u zelf ging informeren werd u ervan op de hoogte gebracht dat ze de agent gezocht hadden maar niemand hadden gevonden die voldeed aan uw beschrijving. Op 21 juli 2000 kwamen twee Kazachen, waarvan één reeds betrokken was bij het incident van 5 juli 2000 en die u later herkende als agent, in uw zaak binnen. Ze maakten luidkeels opmerkingen over uw bezittingen en uw origine. Ze eisten ook dat u 3.000 \$ zou betalen omdat u op hun grondgebied woonde. Ze bedreigden u met een geweer. Omdat er volk binnenkwam in de winkel vertrok de agent. Hij liet u weten dat hij u nog wel zou zien en dat hij u dan zou vermoorden of dat u uw winkel aan hem kon geven. Op 22 juli ging u samen met uw broer naar het Centrale ROVD om klacht in te dienen. Op 25 juli 2000 kregen u en uw broer een convocatie van het Centrale ROVD. Op 27 juli ging u naar het Centrale ROVD waar u niet tevreden was over de werking en nog dezelfde dag trok u naar het parket waar u uw beklag deed. Op 28 juli 2000 kwam u thuis en merkte u dat uw hond was doodgeschoten. Uw huis lag overhoop en uw vrouw en kinderen waren verdwenen. U verwittigde de politie die u liet weten dat ze pas na drie dagen een speuractie konden beginnen. Tijdens de nacht van 28 op 29 juli werd gebeld. Een zware stem wist u te melden dat uw vrouw en kinderen bij hem waren, dat uw gedrag hem niet aanstond en dat hij de Russen haatte. Hij zou uw vrouw en kinderen laten gaan als u Kazachstan verliet en alles achterliet. Op 29 juli 2000 werden uw vrouw en kinderen vrijgelaten. U besloot om Kazachstan zo snel mogelijk te verlaten. Op 31 juli 2000 verliet u dan Kazachstan in het bijzijn van uw echtgenote XXX, uw twee minderjarige dochtertjes A. en D. en uw jongere broer XXX.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de door u aangebrachte vervolging omwille van etnische motieven (verdrijving van Russen uit Kazachstan, geen hulp bij overheden puur omwille van uw Russische origine) niet strookt met de documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (Cedoca, 'The Situation of the Slavic minority in Kazachstan' February 2002). Uit de geciteerde informatie blijkt dat de Slavische bevolkingsgroep niet wordt vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie. Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning en dat eventuele bescherming u niet zou geweigerd worden omwille van uw etnische origine. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat u mogelijkerwijze op grond van uw etnische origine (Russisch) actueel in Kazachstan wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève van 1951.

Daarnaast zijn er een aantal van tegenstrijdigheden tussen uw onderlinge verklaringen (verhoor Dienst Vreemdelingenzaken van 12 december 2000 en interview Commissariaat-generaal van 19 april 2002) die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet ten goede komen. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat tijdens het incident van 5 juli 2000 drie onbekende Kazachen in uw winkel binnenkwamen en dat u samen met uw broer in de winkel was (DVZ, vraag 42, p. 2). Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter expliciet dat uw broer die dag niet in de winkel aanwezig was (CGVS, p. 5). Eveneens verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat er tijdens het incident van 21 juli 2000 twee onbekende Kazachen binnenkwamen, u bedreigden en dat er een vechtpartij ontstond waarbij enkele rake klappen vielen (DVZ, vraag 42, p. 2). Tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat er tijdens het incident van 21 juli 2000 enkel bedreigingen geuit werden en verklaarde u zelfs expliciet dat u niet geslagen of fysiek mishandeld werd tijdens het incident en dat ook uw broer geen slagen kreeg (CGVS, p. 12). Verder verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u nog dezelfde dag klacht neerlegde bij de politie (DVZ, vraag 42, p. 3) terwijl u tijdens uw interview in dringend beroep verklaarde dat u pas de volgende dag naar de politie ging (CGVS, p. 10). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen en laten niet toe er nog langer enig geloof aan te hechten.

Gelet op het voorgaande kan er met betrekking tot uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden weerhouden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde

documenten (identiteitskaart van u en uw echtgenote, geboorteakte, geboorteakte twee dochters, diploma, twee diploma's echtgenote, huwelijksakte) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel uw persoonlijke gegevens en die van uw gezinsleden bevatten maar geen verband houden met de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Ook in het kader van de asielaanvraag van uw broer, XXX werd een bevestigende beslissing genomen.”.

Wat XXX betreft:

“(…)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U, Kazachs staatsburger van Russische origine, verliet Kazachstan op 31 juli 2000. Op 7 augustus 2000 kwam u in België aan waar u nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvraagde bij de Belgische autoriteiten.

U verklaarde op het Commissariaat-generaal dat u hoofdzakelijk omwille van de problemen van uw man en omwille van etnische motieven Kazachstan ontvluchtte. Uw man kende problemen met etnische Kazachen. Op 28 juli 2000 werd u thuis samen met de kinderen ontvoerd door drie gemaskerde mannen. U werd samen met de kinderen opgesloten in een kelder. U werd verbaal lastiggevallen door uw ontvoerders en geslagen. Op 29 juli 2000 werd u 's ochtends vrijgelaten. U werd op ongeveer één blok van uw woning afgezet waarna u naar huis liep. Op 31 juli 2000 verliet u dan samen met uw echtgenoot XXX, uw twee minderjarige kinderen en uw schoonbroer XXX Kazachstan richting België.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voornamelijk baseert op de feiten als die aangehaald door uw echtgenoot XXX. Vermits ten aanzien van de asielaanvraag van uw echtgenoot een negatieve beslissing werd genomen op basis van bedrieglijke verklaringen kan ten aanzien van die feiten voor u onmogelijk een positief antwoord worden weerhouden.

Wat betreft de ontvoering van uzelf en de kinderen op 28 juli 2000 dient te worden opgemerkt dat er een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn tussen de verklaringen van u en uw echtgenoot tijdens het interview in dringend beroep op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde u dat toen men uw man opbelde, men de hoorn bij één van uw wenende kinderen hield zodat de persoon aan de andere kant van de lijn, in dit geval uw man, het zou horen (CGVS, p. 4). Uw man maakt hiervan geen melding tijdens zijn interview in dringend beroep hetgeen gezien de dramatische impact ervan toch wel zeer merkwaardig is. Daarenboven verklaarde u dat uw schoonbroer ook aanwezig was toen u na uw vrijlating thuis kwam (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot verklaarde echter dat hij alleen thuis was toen u terugkeerde (CGVS, man, p. 12). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op het voorgaande kan met betrekking tot uw asielaanvraag geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Conventie van Genève, worden weerhouden. De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (identiteitskaart, huwelijksakte, geboorteaktes kinderen, twee diploma's, geboorteakte echtgenoot, identiteitskaart echtgenoot, diploma echtgenoot) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet aangezien ze enkel uw persoonsgegevens en die van uw gezinsleden bevatten en geen verband houden met de door u ingeroepen vluchtmotieven. Ook in het kader van de asielaanvraag van uw schoonbroer, XXX werd een bevestigende beslissing genomen.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekers als enig middel aanvoeren:

“A. Schending van het EVRM, Schending van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 52 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht alsmede alsmede de tegensprekelijke aard van het debat

Aangezien het markant is dat het CGVS het vluchtverhaal niet betwist maar enkel het feit dat Russen in Kazakstan inderdaad zouden vervolgd worden;

Aangezien voor de bewering wordt verwezen naar documentatie die zich niet bevindt in een openbare bibliotheek een waarvan zich enkel een klein citaat in het administratief dossier bevindt;

Dat met deze informatie derhalve geen rekening kan en mag gehouden worden;

Zie R.v.St. nr. 55 769 van 13 oktober 1995, nr. 58 726 van 20 maart 1996 (i.v.m. VB)

Zie. R.v.St., nr. 71 867 van 17 februari 1998, T. Vreemd. 1998, 221 (i.v.m. VB)

Dat deze informatie trouwens niet verifieerbaar is noch van waaruit zij wordt gegeven; Aangezien deze informatie zelfs indruist tegen de informatie waarover verzoekers beschikken;

Dat de informatie opgenomen in de bestreden beslissingen van het CGVS zelfs formeel in tegenstrijd zijn met de Russische persartikelen ‘Karavan’ van 10/11/00, 17/11/00, 4/08/00, 23/06/00 en het artikel ‘Korrespondent van KTK (telezender) in het vizier van de Politie’;

Zie stuk 4 (5 documenten);

Dat een asielaanvraag een ingrijpende beslissing met zich brengt zodat er gebrek aan motivering is indien steeds naar algemene documenten wordt verwezen;

Aangezien het CGVS het vluchtverhaal noch de vervolging betwist maar enkel beweert dat de aanvraag bedrieglijk is omdat er vier tegenstrijdigheden zijn terwijl er van tegenstrijdigheid geen sprake is:

- eerste verzoeker deed op 5 juli 2000 inderdaad samen met zijn broer de winkel open. In de namiddag verliet de broer van eerste verzoeker de winkel en stelde dat hij bij sluitingstijd (voor afsluiten van de kassa) zou terugkomen. Ondertussen, om 21 u 's avonds kwamen de belagers; Het is dan ook logisch dat eerste verzoeker op het CGVS expliciet verklaarde dat zijn broer niet aanwezig was bij de eerste feiten maar de broer had die dag wel mee de winkel geopend en was aanwezig één uur na de feiten; Er is dan ook van tegenstrijdigheid zeker geen sprake;
- op 21 juli 2000 werd eerste verzoeker het slachtoffer van agressie ingevolge bedreiging met een geweer; De D.V.Z. heeft hieruit ten onrechte afgeleid dat er een vechtpartij ontstond: men kan t.o.v. iemand verbaal of fysiek agressie vertonen; Vanzelfsprekend heeft eerste verzoeker ook hier uitdrukkelijk t.o.v. het CGVS gesteld dat hij niet werd geslagen of fysiek mishandeld!
- eerste verzoeker heeft op D.V.Z. gesteld dat hij na de feiten van 21 juli 2000 klacht is gaan neerleggen en voor het CGVS is op vraag uitdrukkelijk door eerste verzoeker verduidelijkt: daags nadien doch nooit heeft hij op D.V.Z. gesteld dat hij de dag van de feiten is gaan klacht neerleggen; Er is dus onmiddellijk gereageerd door eerste verzoeker na de handelingen van 21 juli 2000;
- eerste verzoeker heeft voor D.V.Z. de feiten van 28 juli 2000 eveneens summier uiteengezet en voor het CGVS heeft hij verklaard dat de hoorn werd gehouden bij één van de wenende kinderen om eerste verzoeker nog meer onder druk te zetten;
- na de vrijlating van de tweede verzoekster was eerste verzoeker alleen thuis en onmiddellijk werd de broer opgebeld die dan ter plaatse is gekomen; het is dus niet tegenstrijdig dat de schoonbroer aanwezig was na de vrijlating terwijl hij er niet was op het ogenblik van de thuiskomst!

Aangezien al deze vermeende tegenstrijdigheden niet meer zijn dan vervollediging van het eerste interview dat amper 40 minuten heeft geduurd zodat er ernstig vragen mogen gesteld worden omtrent de werkwijzen van het CGVS;

Dat bij ernstig nazicht van de onduidelijkheden kan vastgesteld worden dat op geen enkel ogenblik kan getwijfeld worden aan het coherent en duidelijk zijn van het vluchtverhaal;

Dat trouwens dit gegeven niet wil zeggen dat er ernstig moet worden getwijfeld aan de oprechtheid van de verklaringen;
 Zie RvSt. Nr. 69 217, 28 oktober 1997, Rev. Dr. Étr. 1997, 551, T. Vreemd. 1998, 36;
 Dat immers zo er toch een kleine tegenspraak zou aangetoond zijn, quod non, deze geen aanfluiting inhoudt van de geloofwaardigheid van de essentiële gegevens van het verhaal van de aanvrager gezien dit in het geheel van de verklaringen moet worden bekeken;
 Zie RvSt. Nr. 69 217, 28 oktober 1997, Rev. Dr. Étr. 1997, 551, T. Vreemd. 1998, 38
 Aangezien er m.a.w. moet rekening gehouden worden met het vluchtverhaal en dan ook de vervolging, omwille van origine en discriminatie is aangetoond;
 Dat elk mensenrecht dat wordt geschonden een vervolging uitmaakt;
 Zie Handbook nr. 51;
 Aangezien door het weigeren van verzoeker verder zijn arbeid te laten uitoefenen (boycot van zijn winkel) er zeker sprake is van discriminatie van bestaansmogelijkheden die de toekomstperspectieven van verzoekers beperken zodat zij in een positie van minderwaardigheid en onzekerheid geplaatst worden waardoor sprake is van vervolging;
 Zie CPRR (1ste kamer) nr. F099, 21 mei; CPRR (1ste kamer) nr. F037, 28 november 1991,
 Zie Handbook nr. 54;”;

2.2.1. Overwegende dat verzoekers de schending aanvoeren van “het EVRM, Schending van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 52 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheid- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht alsmede alsmede de tegensprekelijke aard van het debat.”;

2.2.2. Overwegende dat verzoekers niet aangeven welke artikelen van het E.V.R.M. en van de Vluchtelingenconventie door de bestreden beslissingen geschonden zijn, laat staan op welke manier ze zijn geschonden;

2.2.3. Overwegende dat het zorgvuldigheidsbeginsel voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting inhoudt om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding; dat verzoekers niet aantonen op welke manier het zorgvuldigheidsbeginsel door de bestreden beslissingen geschonden is;

2.2.4. Overwegende dat verzoekers het “markant” vinden dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hun vluchtverhaal niet betwist, maar enkel het feit dat Russen in Kazachstan vervolgd zouden worden; dat verzoekers aanvoeren dat de informatie waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert om tot dit besluit te komen, niet toegankelijk noch verifieerbaar is, en indruist tegen de persartikelen waarover verzoekers beschikken; dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat de asielaanvraag van verzoekers bedrieglijk was en bijgevolg wel hun asielrelaas betwist; dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatie afkomstig is van diverse instanties waaronder Cedoca (missierapport van de immigratieambtenaar Ministerie van Binnenlandse Zaken, waarin informatie staat afkomstig

van onder meer de Nederlandse ambassade in Almaty, the International Organisation for Migration IOM Kazakhstan, UNHCR, the Kazakstan International Bureau for Human Rights and Rule of Law, the Almaty Helsinki Committee, the U.S. Department of State, Amnesty International, Human Rights Watch en andere); dat deze bronnen afkomstig zijn van onafhankelijke en officiële instanties en alle tot dezelfde conclusie komen, met name dat er in Kazachstan geen sprake is van enige vervolging van de Slavische bevolkingsgroep, dat de hogere Kazachse autoriteiten gevoelig zijn voor elke vorm van etnisch geweld en spanning en dat eventuele bescherming dan ook niet zou worden geweigerd; dat de informatie zich in het administratief dossier bevindt; dat de door verzoekers aangehaalde persartikelen niet aantonen dat de informatie waarover de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, foutief is; dat verzoekers nalaten deze persartikelen op hun persoonlijke situatie te betrekken;

2.2.5. Overwegende dat verzoekers de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangehaalde tegenstrijdigheden trachten te weerleggen; dat zij stellen dat deze slechts vervolledigingen betreffen van het verhoor door de Dienst Vreemdelingenzaken, dat, zo er toch sprake is van tegenstrijdigheden, deze onbeduidend zijn en niet kunnen doen twifelen aan de oprechtheid van hun asielrelaas; dat zij stellen, met betrekking tot de aanwezigheid van de broer van verzoeker in de winkel op 5 juli 2000, dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet verklaarde “dat zijn broer niet aanwezig was bij de eerste feiten maar (...) die dag wel mee de winkel geopend (had) en aanwezig (was) één uur na de feiten.”; dat dit echter niet verklaart dat er een tegenstrijdigheid kan vastgesteld worden; dat verzoekers stellen, met betrekking tot de vechtpartij op 21 juli 2000, dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte uit de verklaringen van verzoeker heeft afgeleid dat er een vechtpartij was; dat nochtans uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde: “Er ontstond een vechtpartij en er vielen enkele rake klappen.” (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken pagina 2); dat verzoekers stellen, met betrekking tot de klacht na het incident van 21 juli 2000, dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken nooit verklaard heeft dat hij op 21 juli 2000 een klacht heeft ingediend; dat nochtans uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker verklaarde: “Dezelfde dag legden wij opnieuw klacht neer bij de politie.” (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken pagina 3); dat verzoekers stellen, met betrekking tot de feiten van 28 juli 2000, dat verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaard heeft dat de hoorn bij één van de kinderen werd gehouden; dat dit echter nergens blijkt uit het verhoorverslag; dat verzoekers ten slotte stellen, met betrekking tot de thuiskomst van verzoekster na haar vrijlating, dat de broer van verzoeker pas opgebeld werd na de thuiskomst van verzoekster en dus pas later bij hen aankwam; dat nochtans uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij alleen thuis was (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pagina 12), terwijl verzoekster verklaarde dat haar zwager

aanwezig was toen ze thuiskwam (verhoorverslag Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen pagina 4); dat de door verzoekers gegeven uitleg niet overeenstemt met hetgeen overduidelijk blijkt uit de stukken van het administratief dossier; dat de bestreden beslissingen op een correcte manier het verloop weergeven van de afgenomen verhoren, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot dat de vastgestelde tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekers op fundamentele wijze ondermijnden; dat het enige middel, indien het al ontvankelijk is, niet gegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partijen geen gegrond middel tot nietigverklaring hebben aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op elf maart
tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. LIEVENS.

A. BEIRLAEN.